

**Wierzę
w Kościół
Chrystusowy**
Program duszpasterski
dla Kościoła w Polsce
na rok 2022/2023

To my jesteśmy Kościołem

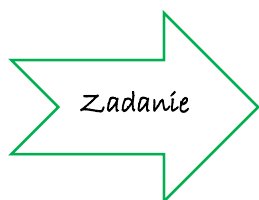
Kościół to wspólnota wierzących - do tych słów przywykliśmy, lecz czy je rozumiemy? Wierni, całe rodziny - pełne i niepełne, ludzie samotni, dorośli, dzieci oraz duchowni i osoby konsekrowane to nie dwie różne rzeczywistości, ale rzeczywistości wzajemnie rezonujące, oddziałujące na siebie. Twoja wiara, często słaba, nadwątlona, niestabilna, lecz prawdziwa, jest warunkiem istnienia Kościoła, czyli przestrzeni zjednoczenia z Bogiem w sakramentach, pojednania z drugim człowiekiem i zrozumienia samego siebie. To Twój Kościół.

„Często możesz zobaczyć druty, które biegną wzdłuż drogi. Zanim nie puścisz przez nie prądu, nie będzie światła. Drut to ty i ja! Prądem jest Bóg! Mamy moc pozwolić płynąć przez nas prądowi i w ten sposób przynieść światło światu: Jezusa”¹.

Matka Teresa z Kalkuty daje prostą odpowiedź: „Drut to ty i ja!”. Bez drugiego człowieka, bez męża, żony, matki, dziecka czy teściowej nie stworzysz układu, którym popłynie prąd! Dlatego tak ważne są relacje w naszych domach, to, abyśmy siebie zauważali, słyszeli i akceptowali. Byśmy mieli dla siebie czas.

Nasza wiara, to nasza codzienność. Nasze śniadania i porządki, plany na wakacje i troski o stan konta. W każdej sferze można być razem, tworzyć układ, pozwolić płynąć ciepłej energii. To daje dobro, którego wszyscy pragniemy. Święty Paweł mówi wyraźnie: „Wiara rodzi się ze słuchania, słuchanie natomiast ma miejsce dzięki słowu Chrystusa” (Rz 10,17). W przestrzeni wiary mogę usłyszeć tych, z którymi tworzę rodzinę, w niej każdy ma prawo głosu. Tak rozumiane “my” staje się najmniejszą, ale najważniejszą komórką Kościoła.

Chrześcijaninem jest się dla innych, nie tylko dla siebie (por. Mt 28,19).

Zaproś swoją rodzinę na wspólne wyjście na Mszę Świętą w tygodniu i ... na lody w drodze powrotnej do domu (nie denerwuj się jeśli odmówią). Towarzysz - nie naciskaj.

¹ Matka Teresa, za: *Youcat*, nr 11.

Wiara w Kościół — wiarą w Boga

„W naturze człowieka leży to, że szuka Boga. Całe jego dążenie ku prawdzie i szczęściu jest ostatecznie poszukiwaniem tego, co będzie go całkowicie podtrzymywać, co go całkowicie zadowoli, całkowicie pochłonie. Człowiek dopiero wtedy jest w pełni sobą, gdy znalazł Boga. Kto szuka prawdy, szuka Boga, czy jest tego świadomy, czy też nie”.

św. Teresa Benedykta od Krzyża - Edyta Stein za: *Youcat*, nr 3.

Wiara w Kościół oznacza wiarę w Emmanuela, Boga, który jest z nami. Wiara w Kościół pozwala mi czerpać z tego, co Kościół oferuje. To niezwykle, kiedy patrząc na mój namacalny Kościół, obcując z ludźmi, którzy są mi w nim dani, doświadczając sakramentów – dotykam Boga.

Na czym polega żywa wiara? Na jej pogłębianiu, czyli pracy nad sobą i otwarciu na to, co Bóg mi zsyła przez Kościół, bliźniego; na to, co Bóg do mnie mówi.

Boga można usłyszeć w różnych momentach naszego życia. Często w prostych zdarzeniach dnia codziennego, np. w naszych dzieciach, w ich uśmiechu i wspólnej zabawie. A czasami, gdy nas przepraszają za swą dziecięcą niefrasobliwość, a nawet, gdy kłamią ze strachu, że je skarcimy. Bóg mówi dyskretnie, ale zawsze o tym samym! Że nas kocha i chce, byśmy się kochali.

Doświadczenie Boga w Kościele to zaufanie w miłość, która czasem gdzieś się schowała, bo zbudowaliśmy mury i nie potrafimy ich zburzyć. Owe mury budujemy całe życie. Dlaczego? ze strachu?, z powodu fałszywego przekonania, że jesteśmy idealni?, czy równie fałszywego złego myślenia o sobie? Skutkiem tego jest to, że trwamy w niepewności i niepokoju.

Budowanie Kościoła w domu to budowanie wspólnoty żywej wiary, która zawiązuje się w chwili rozpoczęcia prawdziwej rozmowy, której nie sposób prowadzić bez miłości. Wówczas niezawodnie Duch Boży przychodzi z pomocą, przynosząc swoje owoce. Prócz miłości ma dla nas radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, łagodność, opanowanie. Czyż można to odrzucić?

Porozmawiajcie o Kościele i swojej wierze w Boga. Co lubię w Kościele, a czego nie lubię? Bez komentarza, uwag, dopowiedzeń. Jeśli Twoje dzieci są starsze – opowiedz im o swoim przeżywaniu wiary w Boga. Opowiedz im o swoich wątpliwościach i trudnościach.

**Wierzę
w Kościół
Chrystusowy**
Program duszpasterski
dla Kościoła w Polsce
na rok 2022/2023

Śmieci bywają brudne...

W Kościele jest tak jak w domu. Czasem jest trudno, przychodzą kryzysy, lecz to wciąż nasz dom. Istnieje potrzeba przyjęcia Kościoła takiego, jakim jest – i święty i grzeszny. Czy przyjmę go takim?

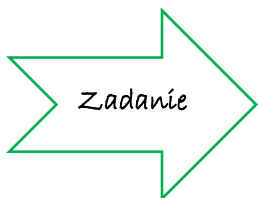
Do
refleksji

W dzisiejszych czasach często nie dajemy sobie przyzwolenia na słabość. Ukrywamy ją, zwalczamy, nie dopuszczamy do siebie myśli, że w nas może być jakaś ciemność. Wolimy żyć w złudnym przekonaniu, że jest dobrze. Uciekamy.

Podobnie jest w Kościele. Kościół zjednoczony z Chrystusem uświęca: "To właśnie w Kościele złożona została pełnia środków zbawienia"¹. Jednocześnie jesteśmy w nim my, ludzie ze swoimi ciemnościami. Wolność, na której fundamencie Kościół jest zbudowany i wypływająca z niej miłość, daje odwagę do bycia prawdziwym wobec Boga, ludzi, Kościoła. Chrystus uświęca mnie w sakramentach. Zabiera mój grzech wciąż i wciąż na nowo. Czy Mu ufam? Czy ufam na tyle, że nie boję się być sobą i nie boję się tej prawdy, że jestem słaby i grzeszny?

Śmieci bywają brudne, śmierdzące, niechciane. Ale to nasze śmieci. Często zaśmiejemy tak mocno swoje serca, umysły, emocje, że zapominamy o fundamencie Kościoła: o Bogu i Jego miłości. Tymczasem układane na kupki w podświadomości grzechy i trudności nie będą znikać, będą niepostrzeżenie zatruwać naszą codzienność – w rozmowie z żoną, mężem, w odkrywaniu swojej tożsamości i miejsca w świecie, w budowaniu swojej wiary, domowego Kościoła...

Na przeciwko stoi Bóg, który w Chrystusie dotyka naszych serc i mówi: „Nie bój się. Kocham Cię. Jesteś dla mnie ważny”.

Zadanie

Zrób swoim domownikom małą niespodziankę, która wywoła uśmiech na ich twarzy (np. zrób każdemu jego ulubioną herbatę, podaruj każdemu domownikowi komplement, umyj samochód, zabierz wszystkich na spacer lub wycieczkę rowerową, zagrajcie w kalambury).

¹ Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 824.

Wolność i zaufanie

Pan Bóg jest we mnie. Doświadczenie Jego bliskości pozwala spojrzeć na siebie w perspektywie kogoś chcianego, kochanego, daje siłę do pokonywania słabości, daje poczucie, że moje życie jest po coś.

Do
refleksji

„Pan Bóg wchodzi w historię człowieka w sposób nieoczekiwany i najgłębszy z możliwych”¹. Stając się jednym z nas – wziął każdego za rękę i powiedział: jestem, popatrz na mnie, pójdz za mną, chcę cię poprowadzić. Owo otwarcie Boga na człowieka po ludzku może wzbudzać zażenowanie, gdyż my w każdej chwili mamy prawo odmówić. Bóg zostawił nam wolność, abyśmy z własnej woli chcieli szukać swojego Stworzyciela i Jego się trzymając dobrowolnie dochodzili do pełnej doskonałości.²

Chciejmy usłyszeć Jego głos skierowany do nas w modlitwie osobistej, w czytanych słowach Pisma Świętego, w adoracji Najświętszego Sakramentu. Dajmy sobie czas, bądźmy bardziej cierpliwi i wyrozumiali wobec siebie. Bóg przemawia w ciszy, przez rzeczy małe, które łatwo przeoczyć, dlatego warto uczyć się coraz większej wrażliwości na głos Pana. Warto Mu zaufać. Pan Bóg nie zabiera naszej wolności, On ją wypełnia i rozszerza. *Katechizm Kościoła Katolickiego* (nr 1732) podaje, iż prawdziwa wolność w człowieku jest siłą wzrastania i dojrzewania w prawdzie i dobru. To może trwać znacznie dłużej, niż sądzimy, bo przywykliśmy do szybkich efektów, warto jednak podjąć ten trud, wsłuchiwanie się w głos Boga i wypełniania Jego woli.

Zadanie

- Wyszukaj w Internecie rekolekcji dla małżeństw, rodzin, związków niesakramentalnych, dla osób samotnych. Może posłuchasz online lub się na nie wybierzesz?
- Zainstaluj aplikację Pismo Święte na telefonie i korzystaj z niej.

¹ *Bóg rodzi się w każdym z nas*, https://opoka.org.pl/biblioteka/M/MR/rozaniec201212_rodzi_sie.html, [dostęp: 17.10.2022].

² Sobór Watykański II, *Konstytucja duszpasterstwa o Kościele w świecie współczesnym*, nr 17.